

תת"ע 6372/10-16 - מדינת ישראל נגד רונן קדוש

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תתע"א 6372-10-16 מדינת ישראל נ' קדוש

בפני בעניין:	כבוד השופט אהרן האוזרמן מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ממויה	המאשימה
נגד	
רונן קדוש	
ע"י ב"כ עוה"ד פיינבלט	הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, בכך שביום 08.10.16 סמוך לשעה 03:20, נתפס בכף בידי שוטרים בתל אביב ברח' יוניצמן, כשהוא נוהג ברכב בהיותו שיכור, לאחר שבבדיקת אויר נשוף במכשיר "ינשוף" נמצא בגופו אלכוהול בריכוז של 625 מק"ג.

ביום 06.06.17, התייצב הנאשם בביהמ"ש עם סנגורו ולאחר שהוקרא לו כתב האישום הודה בו. ב"כ הנאשם ביקש שלא לתת בשלב זה הכרעת דין וביקש להפנות את הנאשם לשרות המבחן, בהסכמת המאשימה, בכדי לבדוק התאמתו לשילוב במסגרת בית המשפט הקהילתי (מסלול סמים) בתל אביב.

לאחר שהנאשם סיפר בביהמ"ש על התמכרותו לסמים, הביע רצון ונכונות להשתקם, ובמיוחד לאחר שהציג בביהמ"ש מסמך המאשר כי סיים טיפול במרכז טיפול בנפגעי סמים "אישפוזית" לאחר שאשפז עצמו מיזמתו ביום 11.05.16 למשך 21 ימים בקהילה סגורה, מצאתי כי יש מקום להפנותו לבדיקת פוטנציאל שיקומו במסגרת בית המשפט הקהילתי לסמים.

ביום 04.09.17 התקבל תסקיר שרות המבחן שמצא כי הנאשם אינו מתאים להשתלב במסגרת בית המשפט הקהילתי לסמים, מאחר ואינו עונה על תנאי הסף להשתלבות בתכנית, שהוא מגורים באזור המרכז (תל אביב רבתי), מאחר והנאשם מתגורר בחדרה ושם מרכז חיו ובהעדר תשתית טיפולית מתאימה לדברי שרות המבחן, בעיר מגוריו.

ביום 17.10.17 הורשע הנאשם על פי הודאתו בעובדות כתב האישום. הנאשם נשלח לבקשתו (בהסכמת המאשימה) לשרות המבחן לצורך הכנת תסקיר לעונש. שרות המבחן התבקש במסלול הרגיל (שלא באמצעות ביהמ"ש הקהילתי) להכין תסקיר מלא בעניינו של הנאשם ובכלל זה, לאבחן את מצב התמכרותו הנוכחי, את הפוטנציאל השיקומי אצל הנאשם, וכן התבקש לבוא בהמלצה עונשית ולהתייחס לאפשרות להאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד

הנאשם (בר הפעלה).

במסגרת הפנייתו לתסקיר כאמור, ניתן צו פיקוח על ידי שירות המבחן, כאשר שירות המבחן התבקש לבחון מסגרות טיפוליות עבור הנאשם.

הוסבר לנאשם כפי שנרשם בפרוט בפרוטוקול הדיון, כי תלוי ועומד כנגדו עונש מאסר מותנה של 10 חודשי מאסר, וכי אין בעצם הפנייתו לשירות המבחן כמתואר משום התחייבות כי המאסר יוארך וכי אל לו לפתח ציפיות לעניין זה.

ביום 18.02.18 התקבל תסקיר שירות המבחן ובהמשך לכך שמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים לעונש.

ראיות התביעה לעונש:

ב"כ המאשימה עתר לעונשים הבאים: **"...מאסר ארוך וממושך תוך הפעלת המאסר המותנה שהוטל עליו, במצטבר, מאסר על תנאי, פסילה ממושכת בפועל, פסילה על תנאי וקנס."**

עמדתו נשענת על העובדה כי מדובר בעבירה שהיא מן החמורות שבפקודת התעבורה, על עברו התעבורתי והפלילי המכביד של הנאשם, ועל המלצות קצין המבחן, אשר בין היתר מצא שאין מקום להמליץ להאריך את המאסר המותנה.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקת בתי המשפט במקרים דומים לשיטתו (כמפורט בפרוטוקול הדיון).

הוגש גיליון הרשעות קודמות של הנאשם בתעבורה ממנו עולה כי הנאשם נוהג משנת 2013 לחובתו 25 הרשעות קודמות, בהם 2 הרשעות קודמות בעבירות זהות: ביום **24.12.14** הורשע הנאשם בנהיגה תחת השפעת אלכוהול (עבירה מיום 13.12.08) בתיק פ"ל **665-04-09** בבימ"ש לתעבורה בחדרה, שם נדון בין היתר ל-10 חודשי מאסר מותנה שהינו בר הפעלה. ביום **01.12.09** הורשע הנאשם בנהיגה בשכרות (עבירה מיום 13.08.08) בתיק פ"ל **871-09-08** בבימ"ש לתעבורה בחדרה.

יתר הרשעותיו של הנאשם בעבירות קודמות של אי ציות לתמרורים, נהיגה במהירות, נהיגה ללא חגורת בטיחות, רובן בעבירות מסוג ברירת קנס, מבלי שאקל ראש בכך.

הוגש גיליון רישום פלילי של הנאשם ממנו עולה כי לנאשם רישום פלילי מיום 31.01.18 מבימ"ש השלום בחדרה, שם הורשע בעבירות איומים וניסיון לתקיפה (עבירות מיום 28.01.17).

ראיות ההגנה לעונש:

מנגד מבקשים הנאשם והסנגור המכובד, כי אתחשב לקולא בנסיבותיו האישיות המיוחדות לטענתם של הנאשם, בנסיבות חייו, בהיותו מכור לשימוש בסמים מזה שנים רבות, במאמציו להשתקם מהתמכרותו, בהיותו בן 33 כיום, פרוד ואב לילד בן שנה ו-8 חודשים ובמיוחד במצבו הרפואי ובמגבלות הגופניות מהן הינו סובל.

הוצגו אישורים רפואיים על פיהם הנאשם סובל מפקקת ורידים. עבר 2 צנתורים ברגלו, לאחרונה עבר ניתוח במהלכו הוכנס לווריד ברגלו תומך ("סטנט"). ביום 21.01.18 הוזעק לניתוח נוסף בו הוכנסו תומכים נוספים וצינור לווריד (70 ס"מ). הנאשם אושפז בבית"ח. הנאשם מוגבל בהליכה בעמידה ממושכת ובמאמץ, נזקק למעקב רפואי לביצוע בדיקות הדמיה (C.T.) ולטיפולים נגד כאבים.

הנאשם על פי דבריו שלו עצמו, מכיר בהיותו סובל מהתמכרות ומבקש טיפול. הנאשם ניסה להשתלב בטיפול, אולם לדבריו לא עלה בידו להתמיד בכך בשל ההתדרדרות במצבו הרפואי והניתוחים שנאלץ לעבור. כל אלו גרמו לו לאבד שליטה. כעת עותר הנאשם להזדמנות נוספת ולדבריו הוא נכון לעשות כל מאמץ על מנת להשתלב בטיפול.

במסגרת טיעונים לעונש שמעתי גם את בני משפחתו של הנאשם: אמו של הנאשם הגב' מתילדה קדוש, אשר מלווה את בנה במסירות ואף התייצבה לכל הדיונים, דברה בשבחו של הבן ותיארה את מצבו הרפואי המדורדר והסבל שעבר עליו. אחיו דותן קדוש, תאר את הנאשם כאדם טוב, שאינו "עבריין", בעל "נפש עדינה" וסיפר כי לנאשם סף שבירה נמוך, מכאן הסתבכותו. העיד גם אביו של הנאשם שהוסיף לעתירת המשפחה וביקש לתת לנאשם הזדמנות ("צאנס") אחרון.

הסנגור נזקק בטיעוניו לתיקון מס' 113 לחוק העונשין, שעניינו "הבניית שיקול הדעת השיפוטי" וביקשה כי במסגרת גזירת העונש, בתוך מתחם הענישה, אשקול גם שיקולי שיקום של הנאשם. התבקשה התחשבות בהודיית הנאשם, שהייתה מיידית וחסכה בניהול הוכחות.

ב"כ הנאשם עותר להארכת המאסר המותנה (10 חודשים) בציינו כי מדובר במאסר בר הפעלה בלבד וניתן להאריכו כך שבמקרה של עבירה חוזרת יהיה המאסר חב הפעלה. בנוסף מפנה הסנגור לעובדה כי העבירה הקודמת בגינה חל המאסר המותנה בוצעה בשנת 2008 (בגינה נדון הנאשם בשנת 2014). לשיטתו יש משמעות לכך שמדובר בתנאי שחל על עבירה ישנה כל כך.

ההגנה ביקשה כי אגזור את עונשו של הנאשם, למרות חומרת העבירות, בהתחשב בעיקר בשיקולי שיקומו של הנאשם. למרות תסקיר שירות המבחן שאינו חיובי מבחינת הערכת סיכויי השיקום של הנאשם, מבקשת ההגנה כי אשמע לדבריו של הנאשם בבית"ש, ואתן לו הזדמנות לשקם את עצמו.

תסקיר שירות המבחן

התקבל תסקיר מקיף המבוסס על היכרות קודמת של שירות המבחן עם הנאשם מהשנים 2014 - 2017, על 2 פגישות

אישית וראיון עם הנאשם, ועל מידע שהתקבל מהיחידה לטיפול בהתמכרויות בחדרה. כמו כן הנאשם מסר בשרות המבחן בהסכמתו 3 דגימות שתן לבדיקה (שנמצאו "מלוכלכות").

לנאשם בעיה ידועה של התמכרות לסמים. בעברו 2 ניסיונות בלתי מוצלחים (בשנים 2014 ו-2017) לעבור גמילה בקהילה טיפולית סגורה, במחלקה האשפוזית "הדרך". בחודש מאי 2016 פנה ביזמתו ואשפז עצמו למשך 21 ימים באשפוזית אז סיים בהצלחה טיפול גמילה. בהמשך התקשה לשמור על הישגו זה.

3 בדיקות שתן שמסר הנאשם בשירות המבחן במסגרת הליך זה, חזרו "מלוכלכות" והצביעו על שימוש מתמשך בסם מסוג "קנביס". הנאשם הכחיש בתחילה שימוש בסמים אולם לאור תוצאות בדיקות השתן, הודה בפני קצינת המבחן כי הוא נוטה להשתמש ב"קנביס" באופן תכוף ואינטנסיבי.

במסגרת צו הפיקוח עליו הורתי נשלח הנאשם על ידי שרות המבחן ליחידה לטיפול בהתמכרויות בחדרה לצורך בחינת התאמתו לטיפול בהתמכרותו, במסגרות הקיימות בעיר מגוריו. הנאשם שלל את הצורך בטיפול אולם מסר לקצינת המבחן כי יפעל בהתאם להנחיות מתוך רצון להטיב את מצבו המשפטי בתיק. דווח כי בחודש דצמבר 2017 אכן התייצב הנאשם ביחידה לטיפול בהתמכרויות בחדרה לפגישה אחת לאחריה ניתק הקשר עם גורמי הטיפול במסגרת זו, לדבריו בשל החמרה במצבו הרפואי, הצנתורים שעבר, והאשפוז בביה"ח כמתואר (באותה תקופה).

ההתרשמות הכללית למרבה הצער היא כי הנאשם נעדר בשלב זה את הכוחות הנדרשים לשם התמדה בהליך טיפול וגמילה משמעותית. קיים פער בין הצהרותיו של הנאשם בדבר נכונות לשתף פעולה ולקבל טיפול, לבין מעשיו.

אין אינדיקציות למעורבות בפעילות עבריינית אצל הנאשם וכן הנאשם לוקח אחריות על מעשיו ובכך קיימת נזקקות טיפולית אצל הנאשם, יחד עם זאת, נמצא כי קיים סיכון להישנות עבירות דומות אצל הנאשם, נוכח הדפוס של הימנעות והתחמקות מטיפול.

הנאשם נמצא חסר כוחות ומוטיבציה להיכנס לכל תהליך גמילה. המסקנה המתבקשת היא כי הנאשם אינו פנוי להשתלב בטיפול או בשיקום ועל כן אין יעילות בהמשך מעורבות שירות המבחן בעניינו. שרות המבחן נמנע לפיכך ממתן המלצה שיקומית בעניינו. כמו כן שרות המבחן מציינ כי אין בידו להמליץ על הארכת המאסר המותנה, עקב העדר מוטיבציה פנימית ונקיטת פעולות הלכה למעשה לשם השתלבות בטיפול.

דין:

בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע בשלב ראשון את מתחם העונש ההולם ובגדרו לקבוע את העונש שיוטל על הנאשם.

קביעת מתחם הענישה:

סעיף 40ג(א) לחוק העונשין (לאחר תיקונו בתיקון 113) קובע כי מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, ייקבע בהתאם לעיקרון המנחה [עקרון ההלימה] הקבוע בסעיף 40ב לחוק. לשם מציאת היחס ההולם בין העבירה, מידת אשמו של העבריין והעונש בהתאם לעקרון המנחה, יתחשב בית המשפט: בחומרת העבירה, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

חומרת העבירות, הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו:

מדובר באחת העבירות החמורות ביותר שבפקודת התעבורה, אשר המחוקק אף ראה להורות בצידה על עונש פסילת מינימום בת שנתיים (סעיף 39א. לפקודת התעבורה). אין ספק כי התנהגותו של הנאשם משקפת לצד זלזול בחוק, אף סכנה קרובה וממשית לשלום הציבור ולביטחונו.

נהיגה ברכב דורשת ביצוע מכלול פעולות הדורשות תשומת לב, ריכוז, מיומנות ויכולת תגובה מידית. מי שאינו מצוי במלוא חושיו עקב צריכת אלכוהול, מכניס עצמו מראש למצב בו נפגעת יכולתו לנהוג. אין ספק כי צריכת אלכוהול משפיעה לרעה ובאופן קיצוני על כושר הנהיגה, באשר היא מעוותת את תחושת המציאות של הנהג ומשפיע לרעה על כושר קבלת ההחלטות ועל מהירות התגובה שלו.

[רע"פ **2148/11** רומן סמולנסקי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו)].

הערכים המוגנים, בראש ובראשונה הם ערך שמירת חיי אדם. לצד זה ניצב ערך שמירת שלטון החוק וחובת הציות להחלטות ולגזרי הדין של בית המשפט. נהיגה בשכרות מבטאת כניסה למצב של "פזיזות" וטומנת בחובה סיכון ממשי ומידי לנאשם עצמו ולציבור הרחב של המשתמשים בדרך.

מדיניות הענישה הנהוגה בבתי משפט:

מדיניות הענישה נלמדת מתוך סקירת טווח העונשים שנפסקו בבתי המשפט, במקרים דומים.

פסיקת בתי המשפט, התייחסה לא אחת למסוכנות הרבה הטמונה בעבירה זו:

בת.פ **308/95 (י-ם)** מ"י נ' אשר גבארה, מכנה כבוד השופט רובינשטיין את השכרות, במילים חריפות כ - **"הפקרות גמורה המסכנת את הבריות"**. - ועוד:

" נהיגה בשכרות הינה מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצידן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת 'מכונת מוות נעה'. ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד "
[ע"פ **3638/12** וקנין נ' מ"י, (פורסם במאגרים)].

בע"פ **2508/11 סמולנסקי נ' מ"י**, אישר ביהמ"ש העליון את החלטת ביהמ"ש המחוזי אשר הוסיף על גזר דינו של בימ"ש קמא 4 חודשי מאסר בפועל, לנהג שנתפס בפעם השנייה נוהג בשכרות. המאסר רוצה בפועל, למרות המלצת שרות המבחן (בביהמ"ש המחוזי) על ריצוי בעבודות שירות.

ברע"פ **444/08 משה יוסף נ' מ"י**, אישר ביהמ"ש העליון עונש מאסר בפועל בן 9 חודשים לנהג בשכרות בפעם השנייה, לאחר שביהמ"ש המחוזי הפחית מעונש המאסר של 12 חודשים שהטיל ביהמ"ש לתעבורה, וזאת למרות טענת הנאשם ל"נסיבות אישיות" מיוחדות.

נסיבות ביצוע העבירה:

אין ספק כי מדובר בנסיבות חמורות. הנאשם ביצע עבירה קשה, כולל כניסה למצב של נהיגה בשכרות. לא למותר לציין כי מדובר על פי המדידה ב"נשוף" בתוצאה גבוהה (625 מק"ג) ובטבורה של עיר.

סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאינה סגורה של נסיבות הקשורות עם ביצוע העבירה, להם יש לתת משקל (לקולא או לחומרא) בגזירת העונש. לעניין זה, מצאתי נסיבה לחומרא בנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, שכן נהיגה תחת השפעה ברורה של צריכת אלכוהול, משמעותה היא כי אך בנס לא נסתיימה נהיגתו של הנאשם בתוצאות חמורות בפגיעה בנפש וברכוש.

סיכום ביניים - קביעת מתחם הענישה במקרה זה:

בהתאם לעקרון המנחה (סעיף 40(ב) לחוק העונשין) ועל פי סעיף 40(ג) לחוק העונשין לאחר שנתתי דעתי לערך החברתי שנפגע, למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות המקרה, אני קובע כי מתחם הענישה המקובלת בבתי המשפט במקרים דומים, נע כמניפה בין 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל, הפעלת המאסר המותנה בחופף או במצטבר, בין פסילה לתקופה שבין 24 ל-48 חודשים, וכולל מאסר מותנה, פסילה על תנאי וקנס.

האם קיימים שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה:

חוק העונשין מאפשר סטייה ממתחם הענישה שנקבע ככל שקיימים סיכויי שיקום גבוהים, אשר אי חריגה ממתחם הענישה תביא לסיכולם. לטעמי, לא הוכח כי קיימים במקרה זה שיקולי שיקום המצדיקים סטייה לקולא מן המתחם.

ראשית, על פי סעיף 40ד לחוק העונשין נדרש בית המשפט למצוא כי הנאשם "השתקם" או כי "יש סיכוי של ממש שישתקם". במקרה שלפני ברי כי הנאשם לא "השתקם". תסקיר שירות המבחן קבע כי הנאשם אינו פנוי להשתלב בטיפול או בשיקום, ומכאן כי כרגע לא ניתן להעריך כי קיימים סיכויים של ממש כי ישתקם בטווח הקרוב.

שנית, ביהמ"ש העליון קבע כי גם אם נמצא פוטנציאל שיקומי ממשי או כי הנאשם כבר שוקם, הרי שביהמ"ש אינו חייב

לסטות ממתחם הענישה ההולמת אלא רק רשאי לעשות כן ובידו "מלוא שיקול דעת אם לחרוג לקולא מהמתחם שנקבע" [ראה: רע"פ 7681/13 דקה נ' מדינת ישראל (לא פורסם)].

בהתייחס לנסיבות שיש בכוחן להצדיק סטייה לקולא מן המתחם, נקבע בין היתר כי עבר נקי, תסקיר המגלה פוטנציאל שיקומי של ממש תוך קביעה כי הסיכוי להישנות עבירות נוספות בעתיד הוא נמוך ביותר, התנהגות המעידה על רצון כן להשתקם ועוד, עשויים להצדיק סטייה לקולא ממתחם הענישה [ע"פ 1903/13 עיאה נ' מדינת ישראל (לא פורסם)].

לנאשם בעניינו עבר תעבורתי מכביד. מדובר בעבירה שלישית מסוגה. אף רכיב של מאסר מותנה של 10 חודשים לא היה בו די כדי להרתיעו. זאת ועוד, תסקיר שירות המבחן מצביע על סיכוי גבוה להישנות העבירות, הנאשם סובל מבעיה של התמכרות לצריכת אלכוהול וסם מסוג קנביס, ולא ניתן להתרשם כי התנהגותו מעידה על רצון אמיתי, מוטיבציה, או כוחות מספיקים כדי להשתקם.

לאור כל האמור לא מצאתי מקום לסטות לקולא ממתחם הענישה שנקבע, משיקולי שיקום.

קביעת העונש הראוי לנאשם:

מאחר ולא מצאתי כי מתקיימים במקרה שבפני מה מהחריגים הקבועים בסעיף 40(ג) לחוק העונשין, קביעת העונש הראוי לנאשם, תהיה בתוך מתחם הענישה שקבעתי.

ועוד בבואי לגזור את עונשו של הנאשם לקחתי בחשבון כי הענישה הנוהגת בשיטתנו הינה לעולם ענישה אינדיוידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותיו האישיות של כל אדם ואדם.

לעניין זה ראוי אף להביא מדבריה של כבוד השופטת (בדימוס) דליה דורנר בע"פ 5106/99 אבו- ניג'מה נ' מדינת ישראל:

"ענישת עבריינים אינה עניין מכאני. לא ראוי להטיל גזרי-דין לפי תעריפים. בגדר שיקול-דעת הרחב שמוענק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאשמים האינדיוידואליים העומדים בפניהם".

כפי שהובא לעיל בהרחבה, ללא ספק מדובר בעבירה חמורה. לעניין מידת "אשמו" של הנאשם, קביעה הנדרשת על מנת לבסס את גזר הדין לפי עקרון "ההלימה" - נקודת המוצא היא כי מדובר בעבירה חוזרת, בנהיגה בשכרות ובפעם השלישית.

האזנתי לנאשם אשר טען בפני לעונש. שמעתי ממנו הבעת צער וחרטה. הנאשם הסביר את מעשיו במצבו הרפואי ובהעדר כוחות לעשות שינוי עקב מחלתו, הצנתורים והניתוח שעבר ברגלו.

על פי המלצת שירות המבחן, ברור כי הנאשם זקוק למסגרת טיפולית אינטנסיבית לטיפול בהתמכרותו לאלכוהול, אך בהעדר מוטיבציה מצדו, בעיתוי הנוכחי, אין אפשרות להורות על שילובו במסגרת טיפולית בקהילה. לא מצאתי לפיכך להעדיף במסגרת גזר הדין שיקולי שיקום של הנאשם, על פני שיקולי הענישה המקובלים, ולסטות עקב זאת ממתחם הענישה הנהוג.

סעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 מאפשר הארכת מאסר מותנה (בר הפעלה) - **"אם שוכנע בית המשפט שבנסיבות הענין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי"**. לא מצאתי כי במקרה דנן יש מקום לעשות שימוש בסמכות זו.

הנאשם הורשע בעבירה זהה לעבירה בגינה נגזר עליו המאסר המותנה. הפעלת המאסר היא הכלל ולא מצאתי מקום לחרוג מהכלל. גם מצבו הרפואי ונסיבותיו האישיות של הנאשם, אינם מהווים במקרה זה נימוק מספיק לחריגה מהכלל. שיקולי שיקומו של הנאשם נבחנו בחינה מקיפה ויסודית בתסקיר שמ"מ ונמצא כי אין פוטנציאל שיקומי. מאחר וכך, אינני סבור כי בנסיבות אלו לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי, ומשום כך אורה על הפעלתו.

עם זאת, בהתחשב במצבו הרפואי של הנאשם, בעובדה כי 2 העבירות הקודמות מאותו סוג הן ישנות יחסית (2008), בעובדה כי מדובר במאסר ראשון של הנאשם ובהתחשב אף בכך שהנאשם ניסה לאורך השנים האחרונות לקבל טיפול להתמכרותו, כולל במסגרת "אישפוזית" לא אמצא את הדין עם הנאשם, ובכוונתי להורות על מאסר ברף התחתון של מתחם הענישה.

שמעתי את ב"כ הצדדים וטעוניהם, שקלתי את האינטרס הציבורי במניעת נהיגה בשכרות, נתתי דעתי לנסיבות ביצוע העבירה, התחשבתי בעברו התעבורתי והפלילי של הנאשם ובתסקיר שירות המבחן. מנגד, התרשמתי גם מנסיבותיו האישיות של הנאשם, נתתי דעתי לבקשתו לקבל טיפול.

לאור כל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 10 חודשי מאסר בפועל, שירוצו מאחורי סורג ובריח.

10 חודשי מאסר מותנה מתיק פ"ל 09-04-665 (גזר הדין מיום 24.12.14) ירוצו - **בחופף**.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום **09.04.18** בשעה **10:00** בבית סוהר "איילון" בשב"ס רמלה או במתקן אחר על פי החלטת שב"ס, כשברשותו ת"ז או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

הנאשם יחתום היום על ערבות עצמית בסך 25,000 ₪ להבטחת התייצבותו לריצוי מאסרו במועד. ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הנאשם ל-12 חודשים מהיום.

2. פסילה בפועל מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה למשך 40 חודשים.

10 חודשי פסילה מותנית מתיק פ"ל 665-04-09 תרוצה בחופף. הפסילה תחל מיום שחרורו של הנאשם ממאסר ומניינה יהיה במצטבר לכל פסילה אחרת. מוסבר לנאשם כי יהיה עליו להפקיד את רישיונו במזכירות ביהמ"ש מיד עם שחרורו ממאסר, וזאת על מנת שמניין ימי הפסילה על פי גזר הדין, יחל.

3. 10 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שלא ינהג בשכרות או תחת השפעת אלכוהול או סם או יסרב לבדיקת שכרות מכל סוג או ינהג בפסילה.

4. הנאשם יחתום היום על התחייבות כספית בסך 10,000 ₪ למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירות של נהיגה בשכרות או תחת השפעת אלכוהול/סם או יסרב לבדיקת שכרות מכל סוג.

לא יחתום ייאסר ל- 30 ימים נוספים.

5. שרות המבחן ילווה את הנאשם במסגרת צו מבחן שניתן בתיק זה (מיום 17.10.17), יכין אותו לקראת ריצוי מאסרו, ויסייע ביצירת קשר עם גורמי שב"ס במסגרת המיון המוקדם לטובת שיבוצו במסגרת כליאה ההולמת את מצבו הרפואי ואת צרכיו. במסגרת הצו אני מתיר לשרות המבחן להמשיך וללוות את הנאשם עד כניסתו למאסר לרבות במקרה ובו יעוכב ביצוע גזר הדין במהלך דיון בערעור.

6. מאחר ודנתי את הנאשם למאסר בפועל, ובנסיבותיו האישיות, אמנע מלגזור עליו כל קנס.

זכות ערעור כחוק בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אדר תשע"ח, 12 מרץ 2018, במעמד הצדדים.